

[Grünbaum.]

i én uendelighed; det har været det stående omkvæd i hver eneste skattedebat i det høje ting siden foråret 1966.

Også hr. Henry Christensen talte jo om samme emne. Han talte om melodien, der blev væk, altså skattereformen, der blev væk. Nu er han selv med i det nye orkester, ganske vist ikke i den fineste afdeling af dette orkester; han spiller ikke med blandt førsteviolinerne — det har man jo den højtærede udenrigsminister til — men jeg går ud fra, at hr. Henry Christensen nu på den position, han har i dag, føler sig forpligtet til at finde den melodi, der blev væk.

Den nye regering kan jo nu selv bestemme, den har et solidt flertal her i tinget; finansministeren kan nu få gennemført den skattepolitik og den udskrivningsskala med kun 90 pct.s opkrævning, som han og hans parti gik så stærkt ind for, da vi sidst drøftede den selvsamme udskrivningslov og udskrivningsskala, som vi har til behandling her i dag. Der er jo de 1.400 mill. kr., som momsens ville give yderligere i statskassen i 1968-69, eller er der ikke? Skal disse 1.400 mill. kr. nu bare lægges ovenpå? Ja, nu er det mig, der spørger. Jeg spørger finansministeren; jeg spørger udenrigsministeren, som også under valgkampen sagde, at momsens ikke skulle lægges ovenpå. Og sådanne udtalelser må jo forpligte; det går jeg da ud fra at den højtærede finansminister og den højtærede udenrigsminister er helt enige med mig i; det er vel ikke noget, man bare har sagt, fordi man var i opposition.

For indeværende finansår, 1967-68, er hele det beløb, som momsens indbringer, nemlig ca. 1 milliard kr., blevet anvendt til lettelse af den direkte indkomstskat; det skete ved som første led i skattereformen at gennemføre en forhøjelse af den skattefri bundgrænse fra 7.000 kr. til 9.000 kr., en forhøjelse af børnetilskuddene med 150 kr. pr. barn, en forhøjelse af lønmodtagerfradraget fra 400 kr. til 800 kr., en udvidelse af merindkomstfradraget og endelig ved ydelsen af de særlige persontilskud. Ja, sådan gjorde altså den forrige regering; den brugte nemlig momsens til skatteomlægning.

Men nu står vi over for at skulle tage stilling til udskrivningsloven for det næste finansår, 1968-69. Hvad agter så den nye regering at foreslå at momsindtægten på de

yderligere 1.400 mill. kr. skal anvendes til? Hvorledes skal udskrivningsskalaen se ud? Der er ikke så meget som en antydning heraf i finansministerens fremsættelse; det forekommer ikke helt rimeligt, men forhåbentlig kan vi få noget mere at vide i dag; bl. a. vil vi gerne vide, om de 600-700 mill. kr., som nu skal spares, vil blive anvendt til den begrænsning i skattestigningen, man har lovet, eller den — for at benytte mig af en VK-terminologi — skal opluges af den altid grådige og umættelige statskasse. Den højtærede finansminister har vel ikke den opfattelse, at pengene ligger bedre i statskassen end i borgernes egne lommer. Mon ikke finansministeren i sin korte tilværelse som finansminister allerede har opdaget, at han ikke er i stand til at leve op til alle de krav, han for så kort tid siden stillede til andre? Jeg forventer ikke, at den nuværende regering og dens finansminister skal indfri de gyldne løfter; der er jo trods alt forskel på at optræde i den fri og ubundne rolle som opposition og så den stilling, finansministeren indtager i dag. Man kan beklage det; mest beklageligt er det for de vælgere, der troede på disse løfter, og det må jo også være højst beklageligt for finansministeren, der nu må søbe den kål, han selv har spyttet i. Moralen er, at man skal være varsom med som opposition at føre en så skattedemagogisk politik som den, den højtærede finansminister og hans parti har stået for i dansk politik.

Også folketinget har et ansvar for vor finanspolitik og for den del af den, der kommer til udtryk gennem den såkaldte udskrivningslov og udskrivningsskala. Vi har ikke i dag noget grundlag for en konkret drøftelse af udskrivningsloven og udskrivningsskalaen; vi mangler også på dette område regeringens forslag. Men jeg kan på mit partis vegne tilsige regeringen og dens finansminister en mere saglig forhandling om disse spørgsmål end den, vi fik fra den daværende opposition.

En ting må regeringen dog gøre sig klart: den har selv bragt sig ud i uføret gennem de tre partiets forkastelse af den forrige regerings saglige forslag. Og hvis jeg skulle give et råd til den nye regering og til statsministeren og finansministeren — jeg tror ikke, jeg behøver at sige det til den nye økonomiminister — så skal det være dette: lad være